

SJEĆANJE NA VOLJENOG PROFESORA

Najpotpuniji mogući građevinar

PRIPREMILI:

Vesna Dragčević i Krešimir Fresl

Samo kredom na zelenoj ploči mogao je približiti studentima ponašanje konstrukcija te objasniti najsloženije proračune i teoreme teorije konstrukcija i građevne statike

U trenucima tuge koju dijelimo nakon odlaska, nepovratnog i konačnog, ostaju nam, kao jedina utjeha, sjećanja na veličinu onoga koji je otišao.

Profesor Simović imao je bogat život. Njegova postignuća – neka su od njih takva da bi svako, samo za sebe, bilo dovoljno da ispuni cijeli jedan život, manje ispunjen od njegovoga.

Jedan je naš kolega, i sam vrstan i ugledan stručnjak, rekao da je profesor Simović bio najpotpuniji građevinar kojega je ikad upoznao. I zaista, profesor Simović bio je projektant često nimalo uobičajenih, a katkada i jedinstvenih konstrukcija, znanstvenik uvijek okrenut mogućnostima praktične primjene novih znanja, čija je izvorna metoda proračuna zidova s otvorima u vremenima bez računala godinama primjenjivana u proračunima visokih zgrada u Jugoslaviji i inozemstvu. Bio je i nastavnik kojega su studenti iznimno voljeli i poštovali, koji je uvijek mogao, samo kredom na zelenoj ploči, približiti studentima ponašanje konstrukcija i objasniti najsloženije i najzapletenije postupke proračuna i teoreme teorije konstrukcija i građevne statike. Bio je i predsjednik poduzeća koje je ujedinjavalo nastavu, znanost i struku, a protezalo se cijelom Hrvatskom, rukovoditelj s autoritetom i sa smislom za upravljanje i organizaciju, ali i s razumijevanjem ljudi koje je vodio i s kojima je surađivao. Također je bio uspješan u vodećoj ulozi i u potpuno drugačijim kontekstima, kao dekan fakulteta i kao urednik časopisa gdje je kritički pročitao svaki članak koji je u njemu objavljen...

Prof. dr. sc. Veselin Simović rodio se 16. lipnja 1930. u Kruševicama u općini Herceg-Novi. Nakon završetka nikšičke gimnazije godine 1948. upisao je Građevinski odjel Tehničkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, a diplomirao je na Građevinskom odjelu AGG fakulteta u prosincu 1957. godine. Tu je kao asistent na predmetu Teorija konstrukcija počeo raditi 1. prosinca 1959. Za docenta je na temelju habilitacijskog rada izabran 1966., doktorat je tehničkih znanosti stekao 1969., za izvanrednog je profesora biran 1971., a za redovitoga 1976. te ponovno 1982. i 1986. godine. Od 1965. predavao je Građevnu statiku na fakultetu u Zagrebu, a povremeno i na ostalim građevinskim fakultetima u Hrvatskoj. Bio je i nastavnik na poslijediplomskim studijima u Zagrebu, Beogradu i Sarajevu. Autor je udžbenika statike određenih sistema, izda-

noga 1988., a svoju je metodu proračuna zidova s otvorima opisao u monografiji *Zidovi s otvorima i okvirne konstrukcije* iz 1971. godine.

Za dekana Građevinskog fakulteta u Zagrebu prvi je put izabran 1972., a potom ponovo 1974. godine. Nakon 1977. i udruživanja Građevinskog fakulteta i Instituta građevinarstva Hrvatske još je jednom biran za dekana, što je ostao do 1979. kada je izabran za predsjednika Građevinskog instituta; na toj je dužnosti ostao do 1991. godine. U sastavu Instituta bili su svi građevinski fakulteti u Hrvatskoj, a u osnivanju nekih od njih i sam je imao značajnu ulogu.

U mirovinu je otišao 1996. godine. Prepoznajući značenje i vrijednost nastavnoga i znanstvenog rada profesora Simovića, Senat Sveučilišta u Zagrebu dodijelio mu je u travnju 2000. godine počasno znanstveno-nastavno zvanje profesor emeritus.

Profesor Simović bio je i aktivan član niza hrvatskih, jugoslavenskih i međunarodnih odbora i udruga. Spomenut ćemo RILEM (Međunarodni savez građevinskih laboratorija i stručnjaka), Međunarodni konzultativni odbor UN-a za pomoć Crnoj Gori nakon potresa 1979. godine i Odbor za obnovu Dubrovnika poslije potresa. Bio je tajnik i predsjednik Društva sveučilišnih nastavnika i znanstvenih radnika Hrvatske, predsjednik Saveza univerzitetskih nastavnika i naučnih radnika Jugoslavije, predsjednik Saveza građevinskih inženjera i tehničara Hrvatske i Jugoslavije itd.

Svakako treba istaknuti časopis *Građevinar*, izdanje Hrvatskog saveza građevinskih inženjera, časopis na koji je profesor Simović s pravom bio posebno ponosan jer ga je kao urednik redovitošću, grafičkom opremom i poglavito sadržajem podigao na međunarodnu razinu. Konceptiju časopisa utemeljio

je na neodvojivosti i prožimanju znanosti i prakse, na zamisli kojom se vodio i kao predsjednik Građevinskog instituta, i time oblikovao časopis koji svi dobro poznajemo, koji se ne čita samo na fakultetima i u institutima, nego i u poduzećima, uredima i na gradilištima, a ima, za jednu znanstveno-stručnu publikaciju dojmljivu nakladu od 3500 primjeraka. Profesor Simović bio je najdugovječniji urednik časopisa, od srpnja 1975. do prosinca 2011. U tih trideset šest i pol godina uredio je 436 brojeva časopisa; od 1976. godine časopis je, osim jednog jedinog dvobroja, izlazio redovito, svaki mjesec. Sve je članke koji će biti objavljeni, a i mnoge koji neće, pažljivo čitao, bilježio primjedbe između redaka i po marginama, razgovarao s autorima ili ih u pismima navodio da dotjeraju svoje radove, često ispravljajući čak i jezične pogreške.

Urednički rad profesora Simovića nije bio ograničen na časopis. Tu su i edicija *Građevni godišnjak*, zbornici pet *Sabora hrvatskih graditelja*, niz monografija i udžbenika te opsežan *Leksikon građevinarstva* iz 2002. za koji je napisao brojne natuknice, ali i pročitao te s autorima raspravio i sve druge natuknice.

Za znanstveni i stručni rad profesor Simović dobio je niz nagrada: Republičku nagradu *Nikola Tesla* za znanstveni rad (1973.), Orden rada s crvenom zastavom za rad u Odboru UN-a za pomoć Crnoj Gori (1985.), Nagradu za životno djelo Hrvatskog saveza građevinskih inženjera (1996.), Nagradu grada Zagreba za znanstveni doprinos i časopis *Građevinar* (2009.) i Nagradu *Kolos* za životno djelo Hrvatske komore inženjera građevinarstva (2011.). Na prijedlog Državnog povjereništva za odlikovanja i priznanja predsjednik Josipović odlikovao je u lipnju 2011. profesora Simovića Redom Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića za, kako je rečeno, "osobite zasluge u znanosti i izniman dugogodišnji publicistički, znanstveno-stručni i nastavni rad te uređivanje časopisa *Građevinar*".

Profesor Simović je dao velik doprinos zemlji u kojoj je proveo život od studentskih dana, koju je volio i poštovao, ali nikad nije zaboravio svoje crnogor-

sko podrijetlo koje je s ponosom isticao, pa je s Crnom Gorom ostao povezan cijeloga života. Bio je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti, a predsjednik Crne Gore Filip Vujanović odli-

kovao ga je u prosincu 2011. Ordenom crnogorske zastave drugog stepena "za izuzetan doprinos očuvanju nacionalnog i kulturnog identiteta crnogorske nacionalne manjine u Republici Hrvatskoj kao i za dugogodišnji publicistički, naučno-stručni rad i efikasno upravljanje naučno-stručnim institucijama".

Trebalo bi se zapitati je li sve spomenuto? Sasvim sigurno nije. Ali i ono što je navedeno jasno govori o opsegu ostavštine profesora Simovića.

Njegova će soba za sve koji su s njim surađivali i prijateljevali još dugo biti prazna, čak i onda kada u njoj budu neki drugi stručnjaci. Možda bi stihovi pjesnika Josipa Pupačića mogli biti i riječi profesora Simovića, iako ih on, samozatajan kakav je bio, ne bi nikad glasno izrekao:

Moj grob će biti sunčan, tih / i krcat bogatoga sjaja... (...) Na njemu neće gorjeti svijeća / niti će naricati žene. / Ja ću živ ostat da smijehom sna / raspršim uspomene. (...) Rasut ću sebe u srca mnoga, / i živjet u bezbroj života, / jer od sadanjeg mračnoga mene / ostat će samo ljepota.

Sjećat ćemo se profesora Simovića jednako jasno kao što se on, koji je bio neiscrpan izvor uspomena iz povijesti Fakulteta, sjećao svojih profesora i kolega, suradnika i prijatelja koji su otišli prije njega.

Neka mu je slava i hvala.

Napomena: Prof. dr. sc. Vesna Dragčević sadašnja je dekanica Građevinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, a prof. dr. sc. Krešimir Fresl radi u Zavodu za tehničku mehaniku